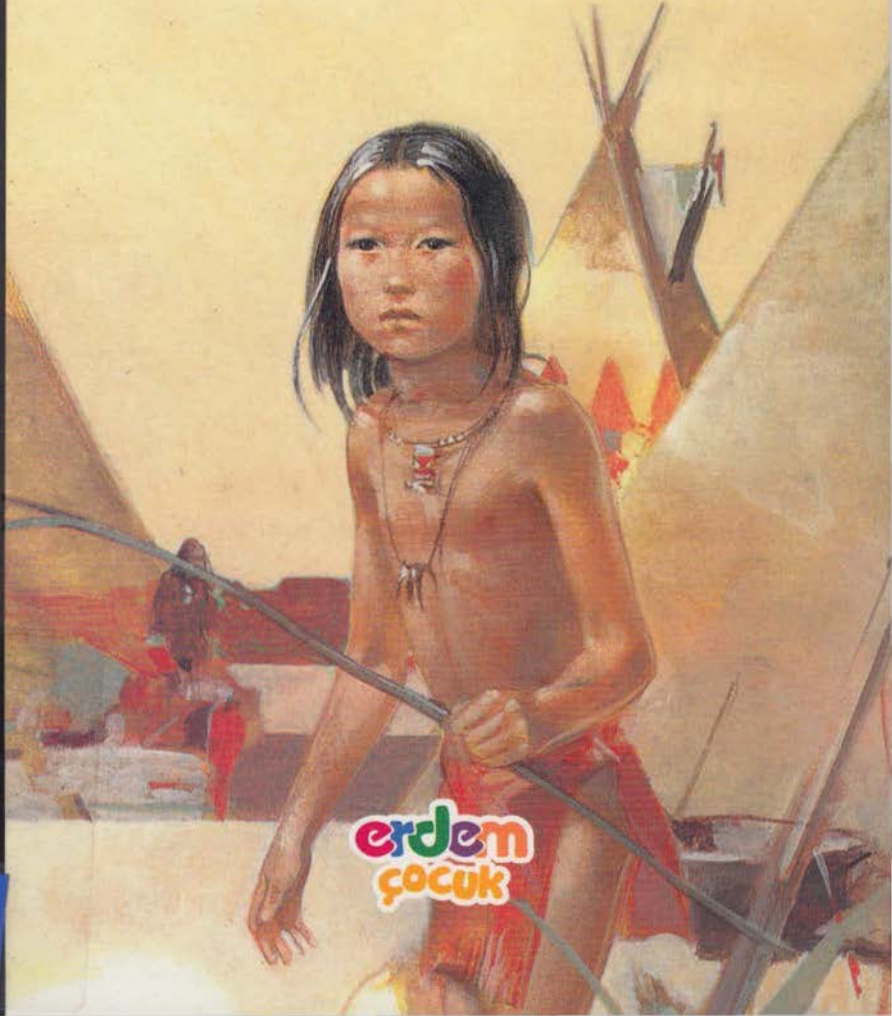

LEIGH SAUERWEIN • URS LANDIS

Koşamayan Kızılderili

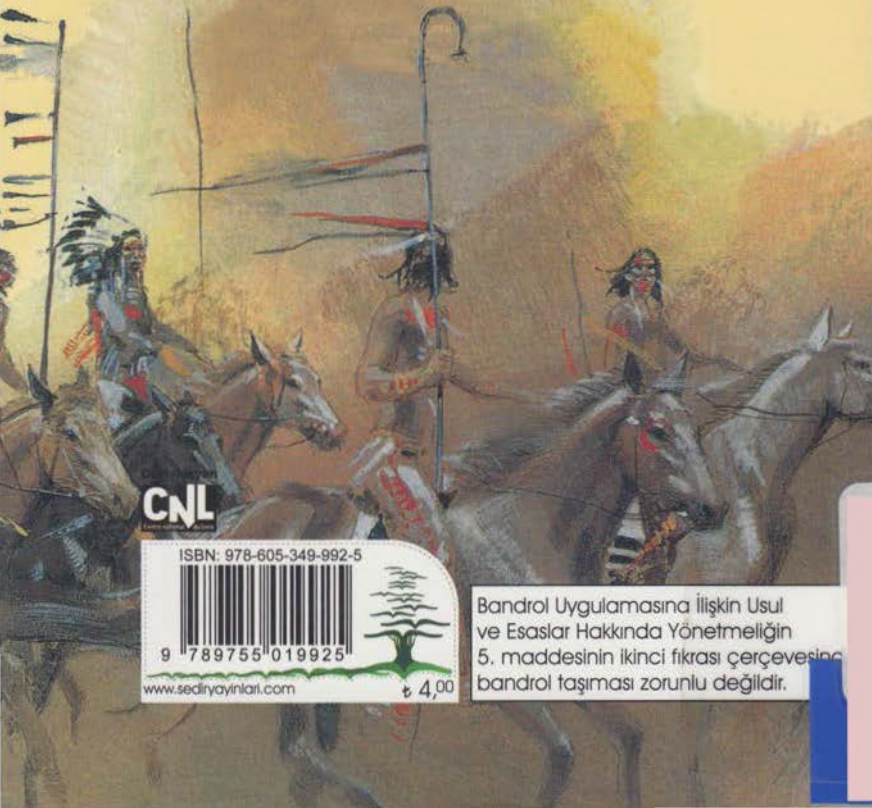
Okumayı Seviyorum

erdem
çocuk

Koşamayan Kızılderili

Dakotalar kabilesinin küçük üyesi Ükte başkalarına benzemez. Herkes koşar, dans eder ve avlanırken o, bunları yapamaz. Çünkü topaldır. Çocuklar onunla alay ettikleri zaman o kadar mutsuz olur ki!.. Böyle anlarda, Ükte, çayırlara gider, orada en iyi dostlarıyla, hayvanlarla buluşur. Mutluluğun yolunu da yine hayvanlar sayesinde bulacaktır.

CNL

ISBN: 978-605-349-992-5

9 789755 019925

www.seviyayinlari.com

4,00

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5. maddesinin ikinci fıkrası çerçevesinde bandrol taşıması zorunlu değildir.

Okumayı Seviyorum

KOŞAMAYAN KIZILDERİLİ

Okumayı Seviyorum-9
ISBN: 978-975-501-992-5

Özgün Adı: L'Indien qui ne savait pas courir
Yazan: Leigh Sauerwein
Resimleyen: Urs Landis
Çeviren: Egemen Demircioğlu
Editör: Melike Günyüz

© Bayard Editions Jeunesse, 2003
© Erdem Yayınları, 2011

Türkçe Yayın Hakları Erdem Yayınları tarafından
Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Bayard Editions
Jeunesse'den satın alınmıştır. Tüm yayın hakları saklıdır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

2. Baskı: Nisan 2013 (3000 adet)

Baskı: Bakanlar Medya Rek. Yayınevi A.Ş.
Kısıklı Mah. Ferah Cad. Darıcılar Sok. No: 1 Üsküdar/İstanbul
T: 0216 316 11 56
Matbaa Sertifika Numarası: 12265

SEDİR YAYINLARI A.Ş.

İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46

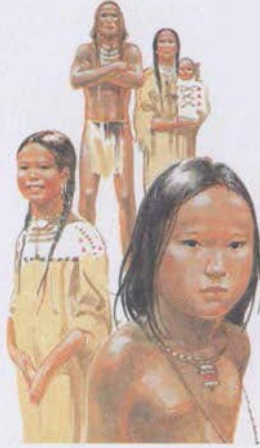
34490 Başakşehir/İstanbul

T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01

bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com

Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

Koşamayan Kızılderili

yazan
Leigh Sauerwein

resimleyen
Urs Landis

çeviren
Egemen Demircioğlu

erdem
çocuk

Eskiden, Amerika'nın büyük çayırlarında, Kızılderili insanlar yaşardı.

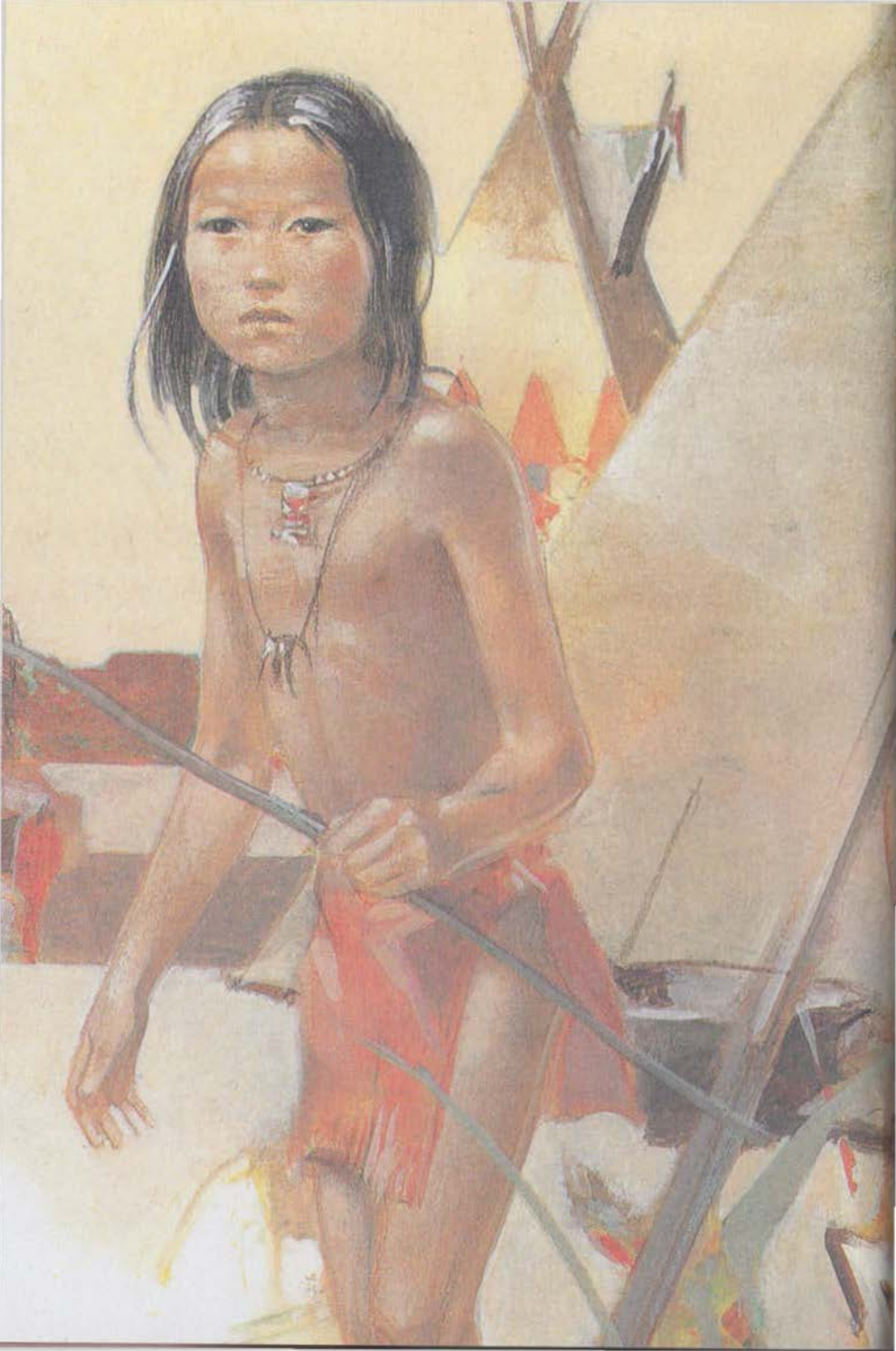
Hiçbir zaman aynı yerde uzun süre kalmazlardı çünkü bizon sürülerini takip ederlerdi.

Bizonun derisini giyer, etini yerlerdi.

Tipi denilen evleri, birkaç dakikada sökülebilirdi. Tipilerini, doğuya, güneşin doğduğu yere karşı büyük bir çember oluşturacak şekilde kurarlardı.

İşte bu insanların, bizim daha çok Siular diye bildiğimiz Dakotalar adlı bir kabilesinde (Dakotalar "bağlaşıklar" demektir.), Ükte adında bir çocuk yaşıyordu. Bu çocuk, ötekilere benzemiyordu.

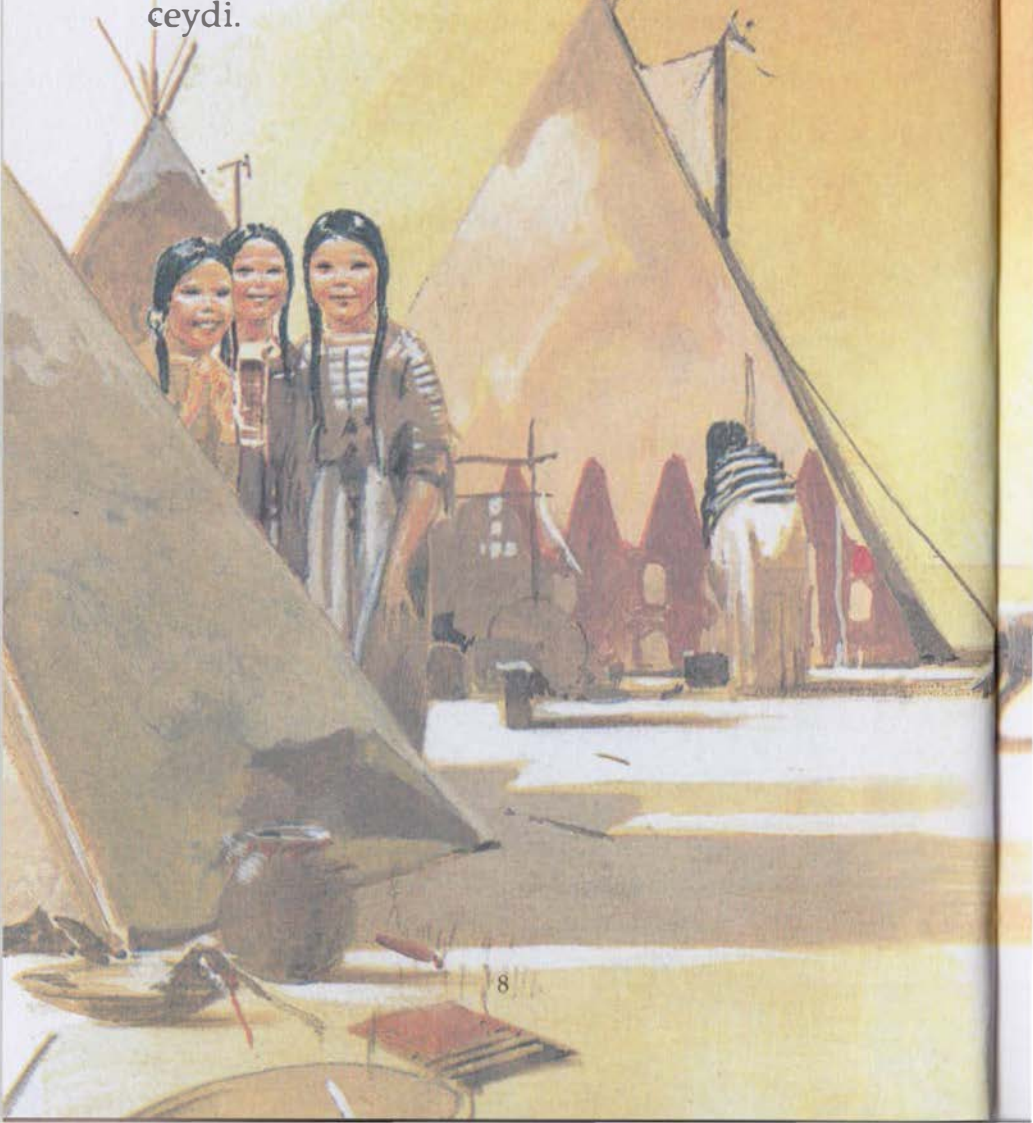
Tabloka'nın Oğlu

Ona kabiledede Topal Ükte diyorlardı. Çünkü bir ayağı diğerinden farklıydı. Böyle doğmuştu; bu onun kaderiydi ve kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Bu yüzden, yaşıtı olan oğlan çocukları çayırda koştururken Ükte hâlâ tipilerinin etrafında toz toprak içinde yuvarlanıyordu. Annesinin eteğine yapışan küçük çocuklar gibi. Oğlanlar ok atmayı öğrenirken Ükte bebeğe bakıyor, çorbanın başında duruyordu.

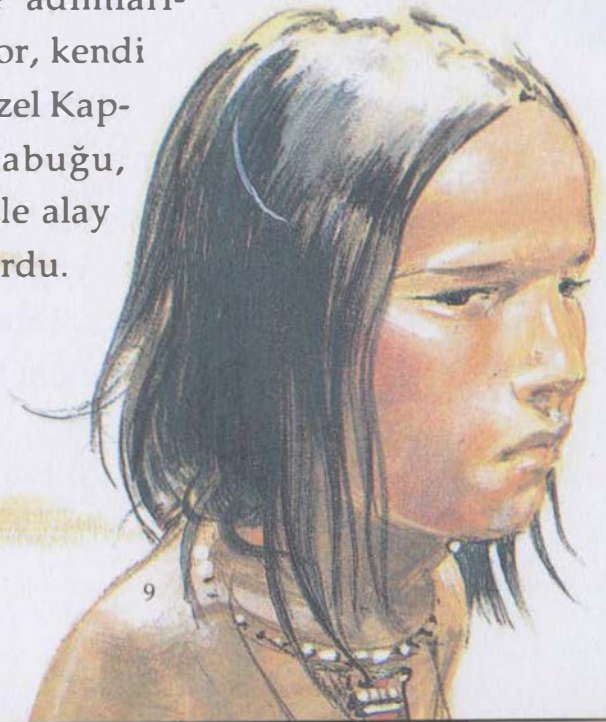

Çünkü öteki çocuklar kadar güçlü değildi. Onun kolları, köyün köpeklerinin kemirdiği kemikler gibi cılızdı. Yürürken vücudu garip bir şekilde sağa sola sallanıyordu. Sesi de inceydi.

Ne zaman köyün içinden geçse kızlar gülüyorlardı. Kaplumbağa Kabuğu küçük beyaz dişlerini gösteriyor, siyah saç örgülerini karga kanadı gibi oynatıyordu. Kaplumbağa Kabuğu'nun arkadaşları Küçük Yol ve Güneş de onun gibi yapıyorlardı. Ardından, elleriyle ağızlarını gizleyerek birbirlerine bir şeyler fısıldıyor, sonra yüksek sesle gülüyorlardı.

Ükte her zaman kızlardan kaçıyor. Aslında Kaplumbağa Kabuğu'nun içinde kötülük olmadığını biliyordu. Ama yine de onu her gördüğünde adımlarını sıklaştırıyor, kendi kendine "Güzel Kaplumbağa Kabuğu, Topal Ükte ile alay ediyor." diyordu.

Akşamları, tipilerinde babası Tabloka onu sık sık yanına çekiyordu.

– Senin için imkânsız olan bir hayatı hayal etme, diyordu. Devamlı ayağını düşün düşün kalbin taş gibi olacak. Dünya büyüktür Ükte. Gözlerini aç. Etrafındaki hayatı seyret. O sana yolunu gösterecektir.

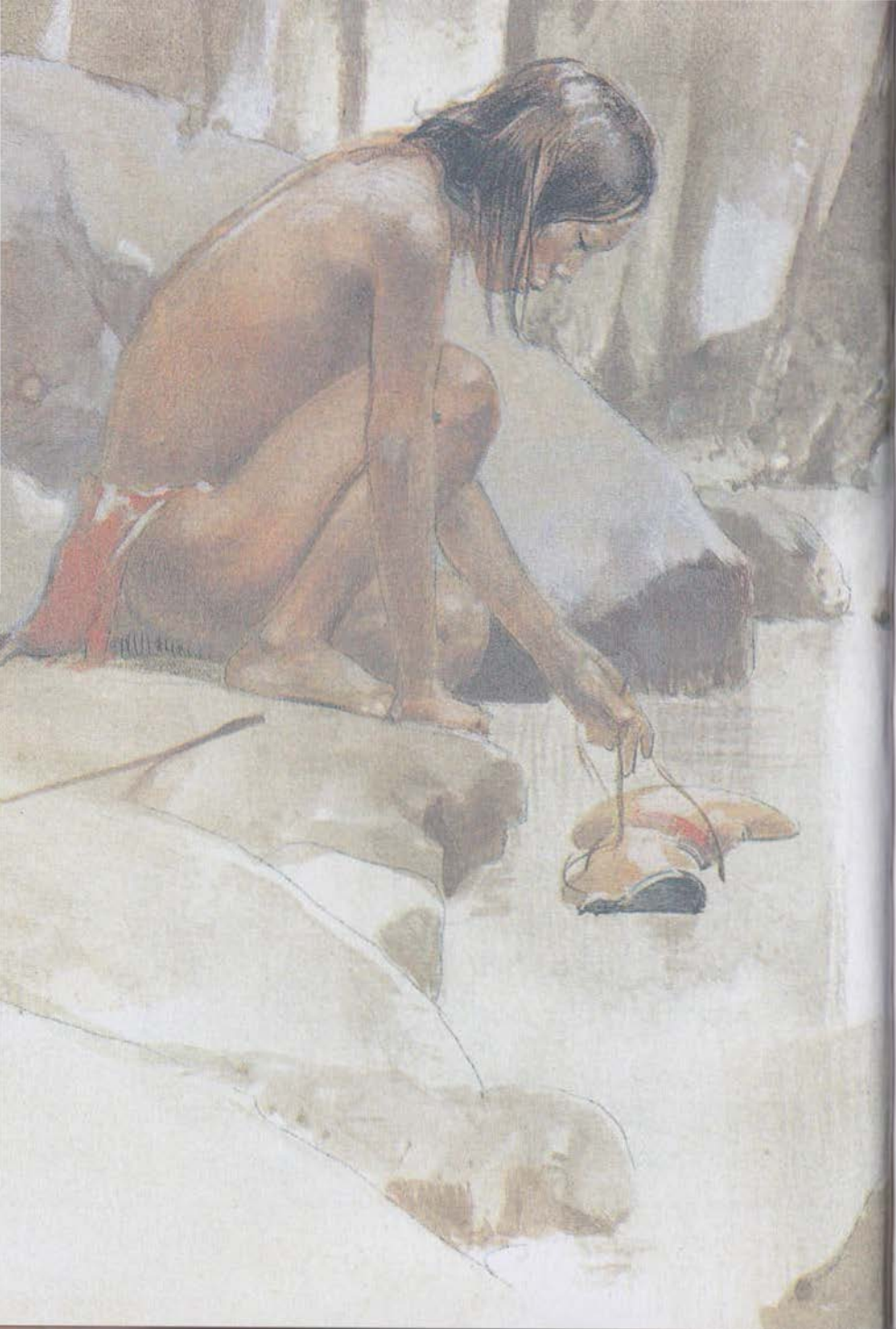
Ama Ükte anlamıyordu. Tek bildiği, kabilenin en meşhur savaşçılarından Tabloka'nın

oğlu Topal Ükte olduğuydu. Ve içten içe Tabloka'nın doğruyu söylemediğini düşünüyordu.

"Tabloka herhâlde benden utanıyor." diye düşünüyordu. Elinden hiçbir iş gelmeyen, kanadı kırık bir kuş gibi topallaya topallaya yürüyen oğlundan utanıyordu muhakkak.

Hiç cevap vermeden babasının kollarını geri itiyor, sürüne sürüne hayvan derisinden yatağına gidiyor, örtüyü başına çekip kapkaranlık bir uykuya dalıyordu.

Üzgün Yürek

- Ükte, git dereden su getir, diyordu annesi ona gün doğarken.

Ükte itaat ediyordu çünkü sekiz yaşındayken anneye itaat edilir, büyük erkekler gibi cevap verilmez. Ama sesi duyulmayacak kadar uzaklaştıktan sonra homurdanıyordu: "Kadın işi bu!"

Dünya her geçen gün daha da küçülüyor-muş gibi geliyordu ona. Yalnızca tipi, bakılacak bebek, başında durulacak çorba ve dereye giden yol vardı.

"Keşke yok olsaydım!" diyordu Ükte, bizon derisinden yapılmış torbayı dereye daldırıp su doldururken. "Bir gölge olsaydım; dünyadaki

en küçük şeyin gölgesi, bir karıncanın gölgesi!
O zaman, kimse Topal Ükte'yi göremezdi.”

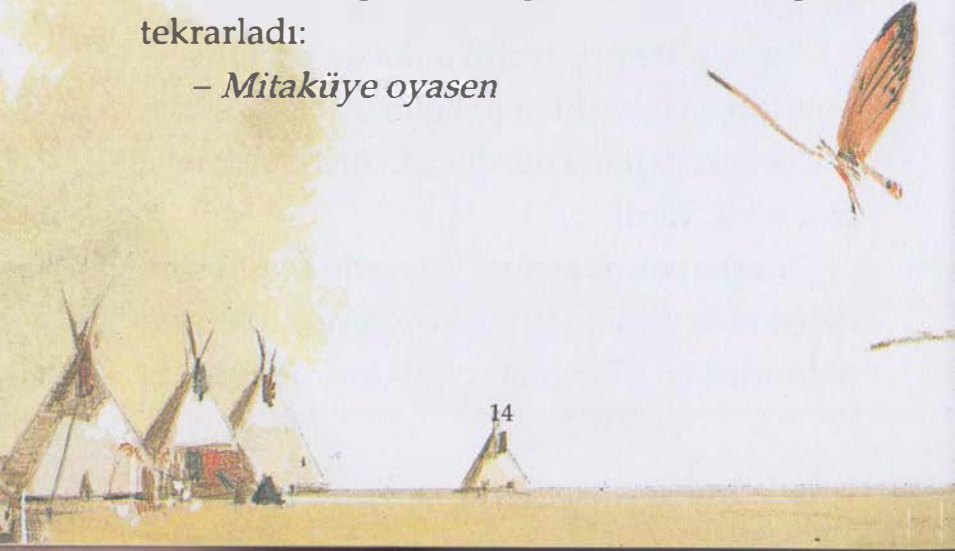
Bir gün, Tabloka, Ükte'ye,
– Benimle gel, dedi.

Oğlu onu izleyebilsin diye yavaş yürüyordu. Onu tipilerin oluşturduğu büyük çemberin kenarına getirdi. Yüzleri çayıra dönük durdular.

– Gökyüzüne bak oğlum, dedi, uzun koluyla gökyüzünü göstererek. Tıpkı bir baba gibi değil mi? Gökyüzünün altındaki toprağa bak. O da tıpkı bir anne gibi değil mi? Bütün canlı varlıklar, bacakları, ayakları, kanatları veya kökleri olan her şey, onların çocukları gibidir.

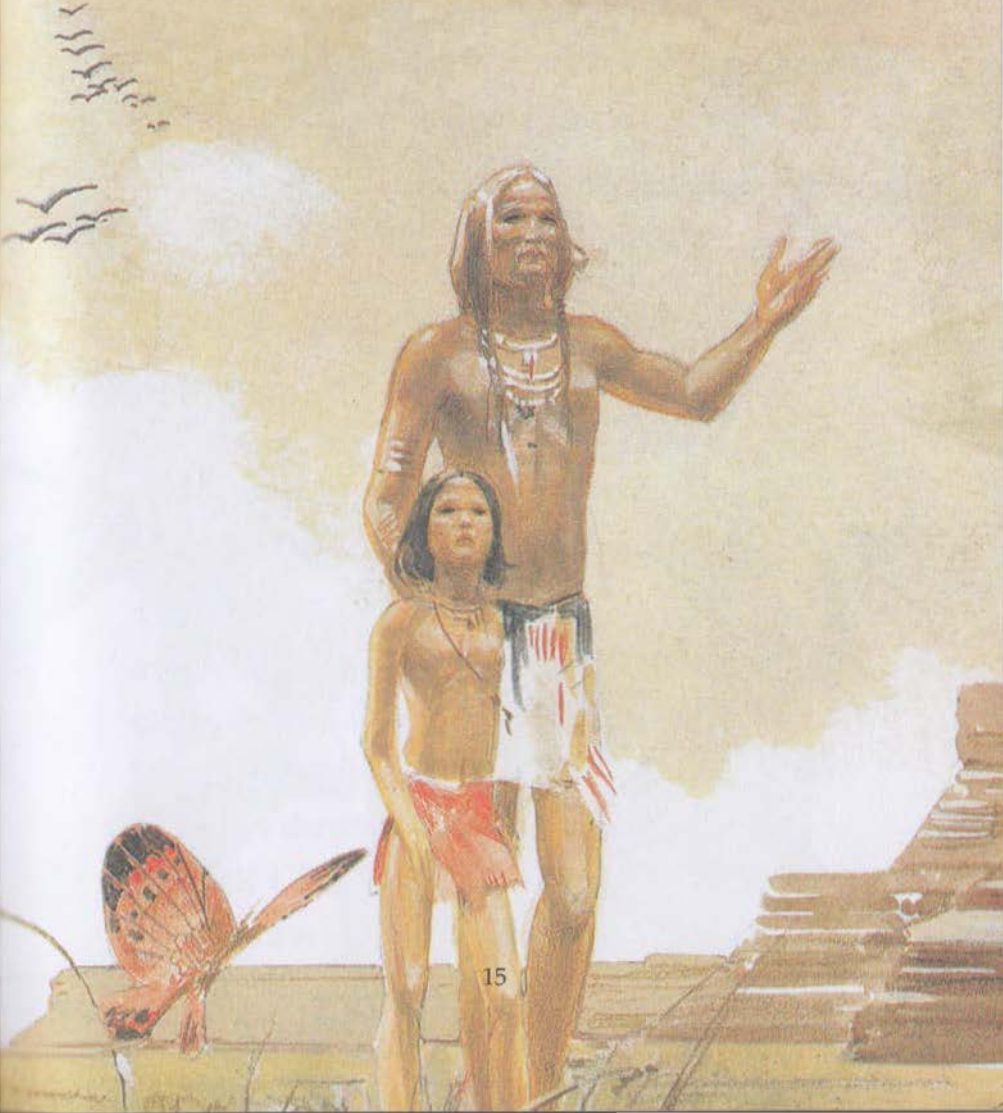
Tabloka, oğlunu tutup kaldırarak kulağına tekrarladı:

– *Mitaküye oyasen*

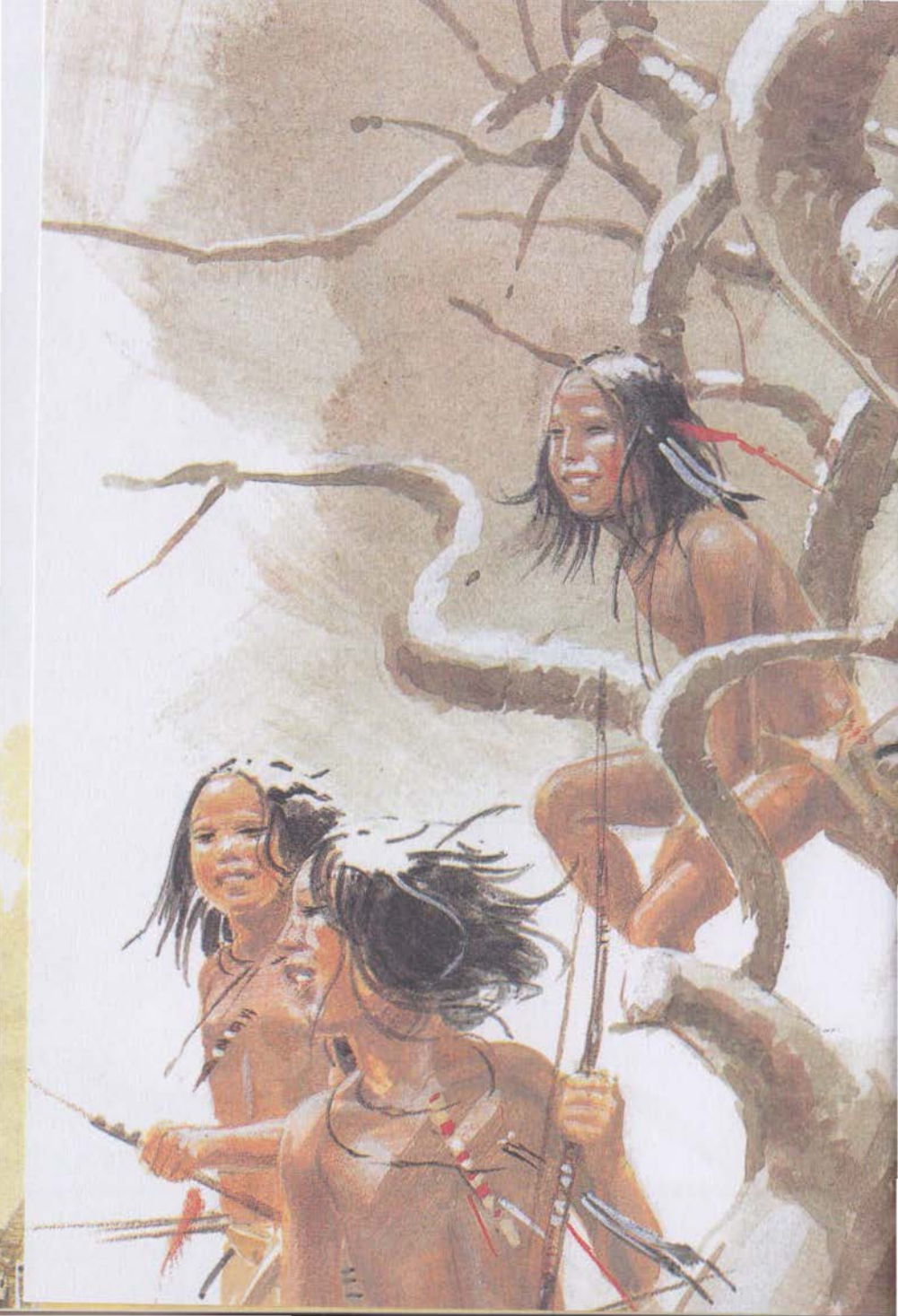

Bu, "Hepimiz evrenin birbirini tamamlayan bir parçasıyız." demektir.

Ükte bu sözleri öğrendi ama anlamlarını kavrayamadı çünkü kalbi taş gibiydi.

Çayırda

Mevsimler geçti. Ükte saatler boyunca köyden uzaklarda dolaşma alışkanlığı edindi.

Sakat bacağına rağmen çok uzaklara gidiyordu. Kimsenin onu göremeyeceği yerler arıyordu: İleride büyük avcılar, cesur savaşçılar olmaya hazırlanan oğlan çocuklarının birbirlerine tahtadan oklar fırlatırken attıkları çığlıkları duymayacağı yerler.

– İşte Ükte gene aldı başını gidiyor, diyordu annesi, canı sıkkın.

Hâlbuki Ükte'nin kalıp bebeğe bakmasını, çorbanın başında durmasını istiyordu. Ama Tabloka ona ağır ağır ve kalın bir sesle cevap veriyordu:

– Karışma ona! Dünyayı seyrediyor o.

Ükte sık sık, göz alabildiğine uzanan çayır-
lara dalıyor, sonunda ufukta kaybolana kadar
uzaklaşıyordu. Orada, uzun otların arasına
yüzüstü yatıyordu. Önce rüzgârın sesini, sonra
daha hafiften gelen sesleri, bir kuşun kanat
çırpışlarını, böceklerin vızıldamalarını dinli-
yordu. Hatta bir gün Ükte, kırıntılar taşıyan
bir karınca sürüsünün geçişini bile duyduğunu
düşündü.

Çimenlerin üzerinde o kadar hareketsiz duruyordu ki kuşlar korkmadan yanına kadar gelip yerdeki kırıntılardan karırlarını doyurabiliyorlardı. Böyle durumlarda, “Hiç olmazsa sizler benim dostumsunuz, kendinizi benim yanımda iyi hissediyorsunuz.” diye konuşuyordu Ükte.

Kış olsun yaz olsun, Ükte uzun gezintilerini sürdürüyordu. Cılız vücudu, o farkına varmadan güçleniyordu. Bazen, küçük bir çantanın içine kuru et koyarak yanında götürüyor; iki, üç gün eve dönmüyordu. Çalılarda yatıyor veya rüzgârdan korunmak için yerde bir çukur açıyordu.

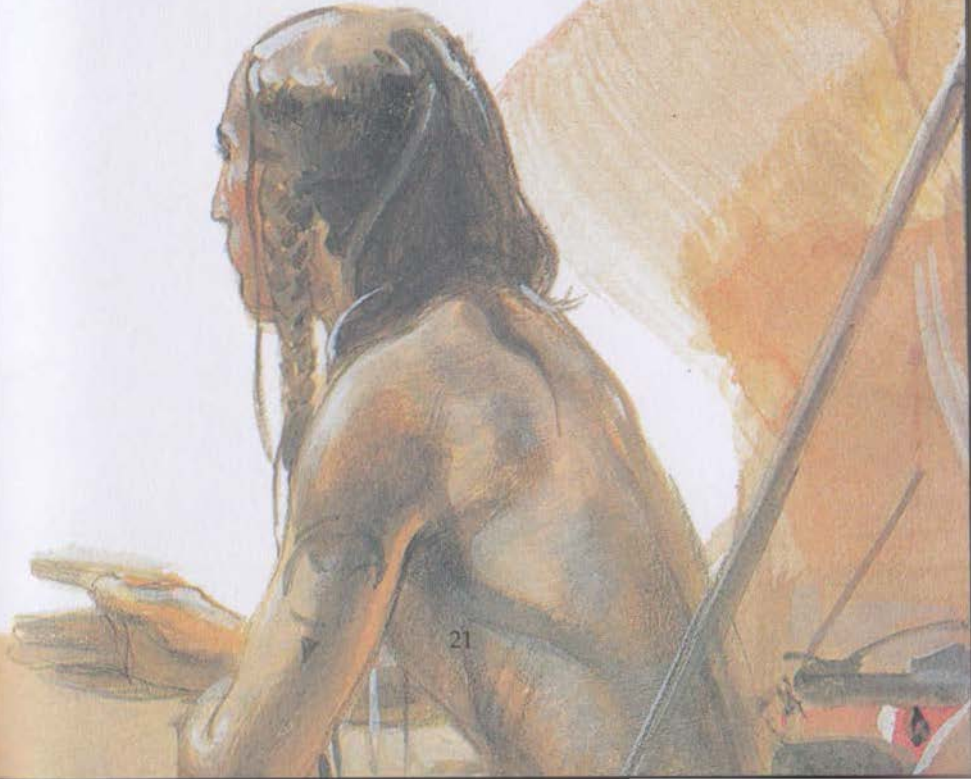
Böyle durumlarda annesi kızılıyordu. Tabloka'ya,

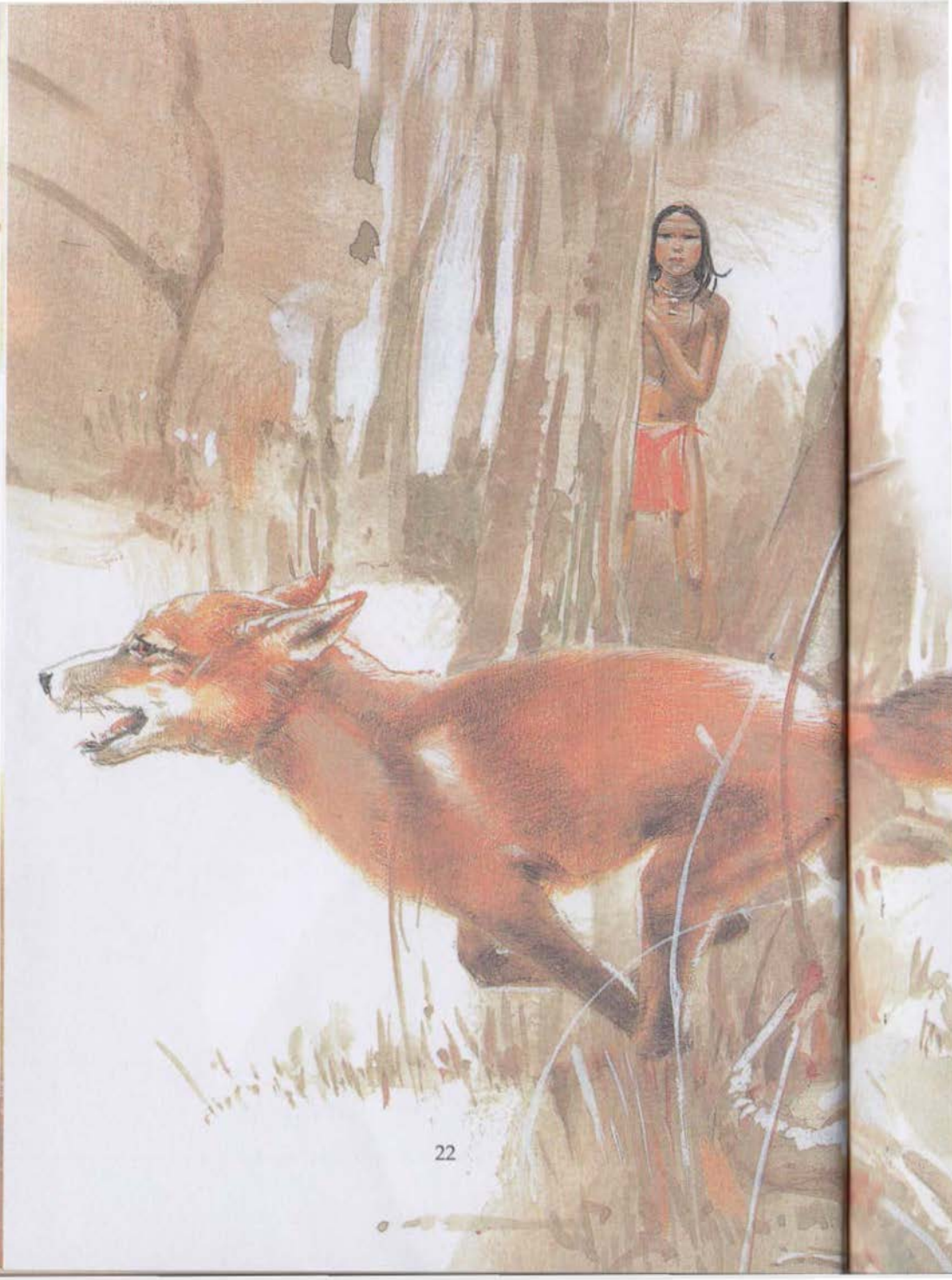

– Bu çocuk daha zayıf! Böyle çekip gitmesine izin vermemen gerekir, diyordu. Ya düşmanlar onu ele geçirirse? Ya karşısına iri bir hayvan çıkarsa?

Ama Tabloka gözlerinde garip bir pırıltıyla, her zaman aynı şekilde cevap veriyordu:

– Sus hanım. Oğlumuz dünyayı seyrediyor!

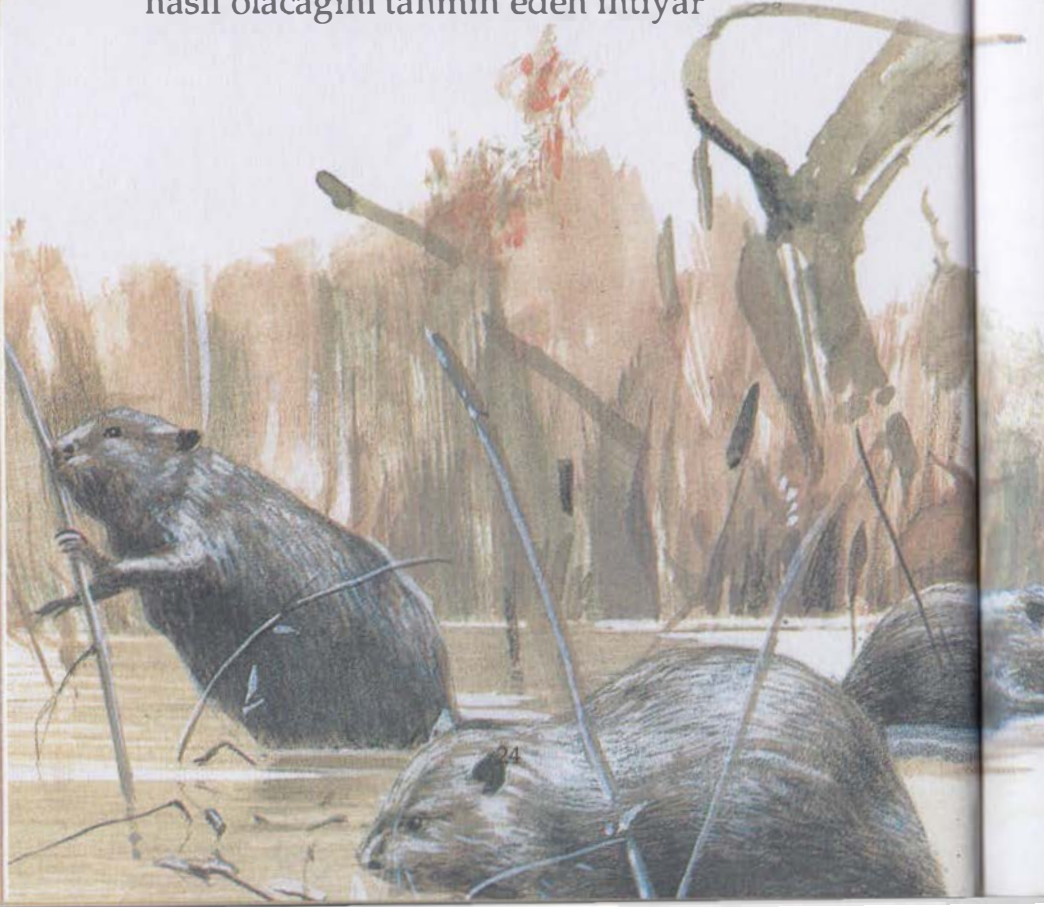
Savaşçılar

Ükte artık bütün vaktini uzaklarda geçiriyordu. Yürürken vücudunun bir sağa bir sola yalpalamasına neden olan topal-lamasını kimsenin göremeyeceği yerlerde bulunuyordu. Ormanda pusu kurup bir tilkinin geçmesini bekliyordu saatlerce; sırf ağaçların arasından kürkünün kırmızı pırlırtısını görüp zevk almak için.

Bazen nehrin kıyısına saklanıp kunduzların çalışmasını izliyordu. "Ağzında çomakla yüzen hayvan" diyorlardı onlara. Ve görüyordu ki büyük kunduz ailesinde herkesin bir işi vardı: Herkes ne yapması gerektiğini biliyordu, işe yaramayan hiç kimse yoktu.

"Tıpkı köydeki gibi" diyordu kendi kendine Ükte. "İz sürücüler ve avcılar var, havanın nasıl olacağını tahmin eden ihtiyar

kadınlar var. Silahları yapanlar var, büyük savaşçılar var. Sonra, her Őeyi bilen ve hastaları iyi eden bilge adam var. Herkes ne yapması gerektiğini biliyor. İŞe yaramayan kimse yok.”

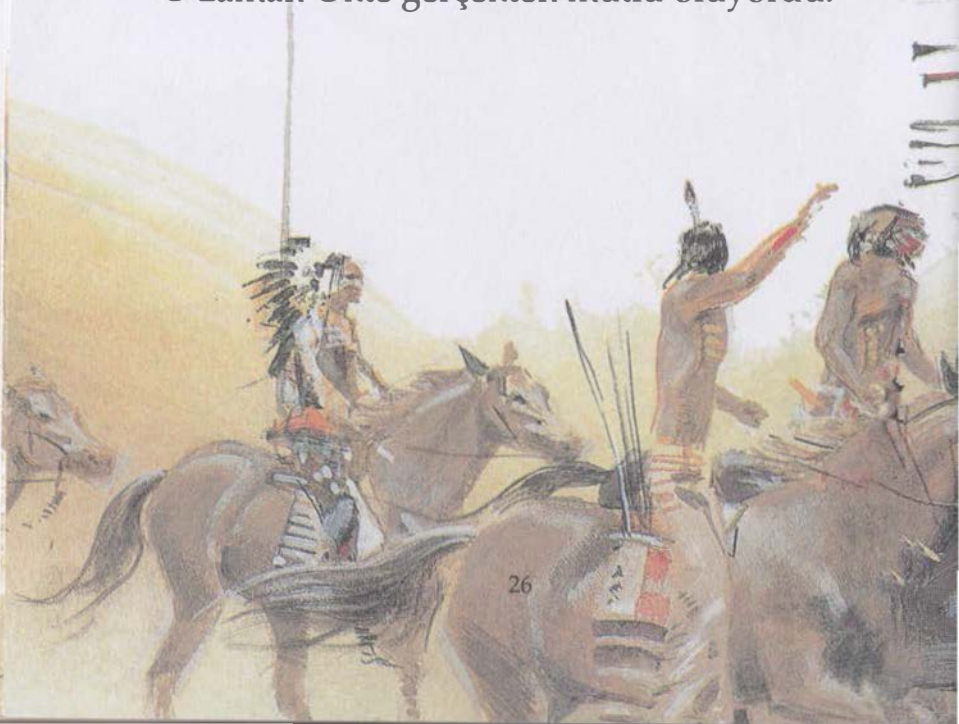
Ükte üzüntüyle kunduzlara,

– Sizler gökyüzünün ve toprağın çocukları
sınız. Ya ben... Kimim ben, diyordu.

Kunduzlardan bir cevap alamayınca ya-
vaŐça saklandığı yerden çıkıp oradan uzak-
laŐıyordu.

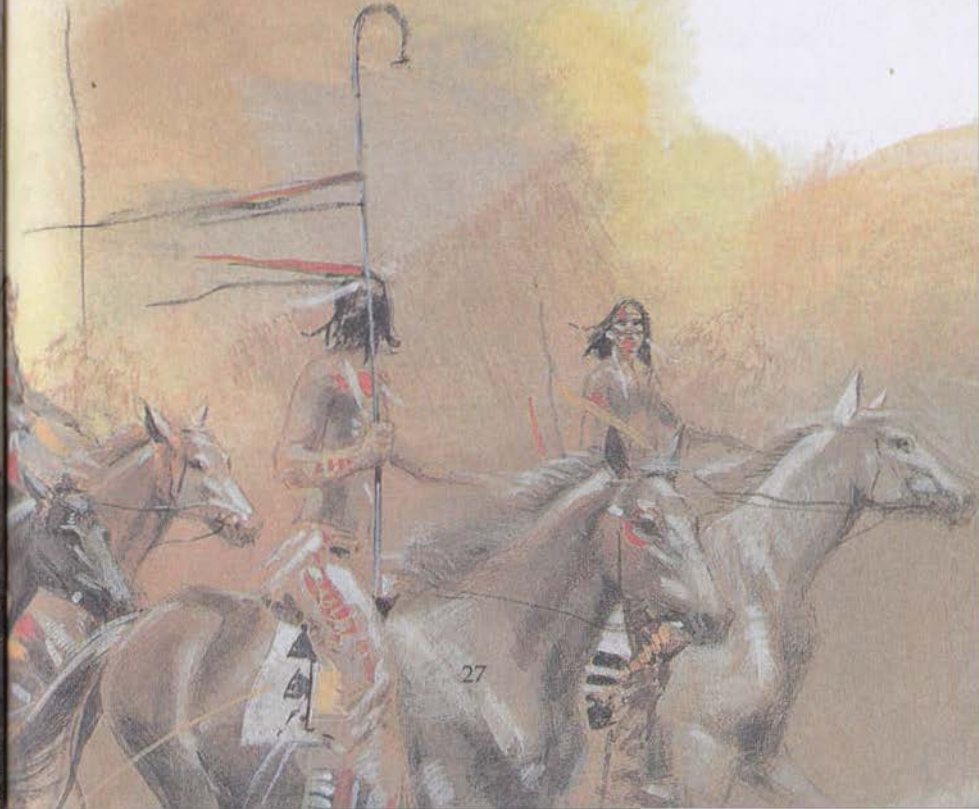
Çayıra dönüyordu o zaman. Yüzü gökyüzüne dönük, yüksek otların arasına uzanıyor, kollarını iki yana açıp bekliyordu. Yavaş yavaş hayvanlar yanına gelmeye başlıyorlardı. Ükte içi tanelerle dolu avuçlarını açıyordu. Kuşlar ve fareler yaklaşp elinden karınlarını doyuruyorlardı. Kelebekler hareketsiz koluna konuyor, kanatlarını açıyor, kapatıyor, sonra bir daha açıyorlardı. Kelebeklere "Titreyen kanatlar" diyorlardı köyde. Bazen, sanki Ükte bir çiçekmiş gibi onun etrafında dönüyorlardı. O zaman Ükte gerçekten mutlu oluyordu.

Ama bir gün, kabilenin düşmanlarıyla savaş çıktı. Tabloka, öteki erkeklerle birlikte savaşa gitti.

Köye garip bir sessizlik çöktü.

Sonunda, bir akşamüstü gün batarken savaşçılar geri geldiler. Atlarını tipilerin arasında dörtnala koşturup zafer naraları attılar.

Gölgelerin
içine saklanmış
olan Ükte, savaşçıla-
rın vücutlarındaki yaraları,
yüzlerindeki, göğüslerindeki ve
kollarındaki sarı, kırmızı, siyah sa-
vaş boyaalarını gördü.

Gece olunca savaşçılar, ateşin et-
rafında oluşan ışık çemberinin içinde
dans ettiler. Güç ve zarafeti bir araya

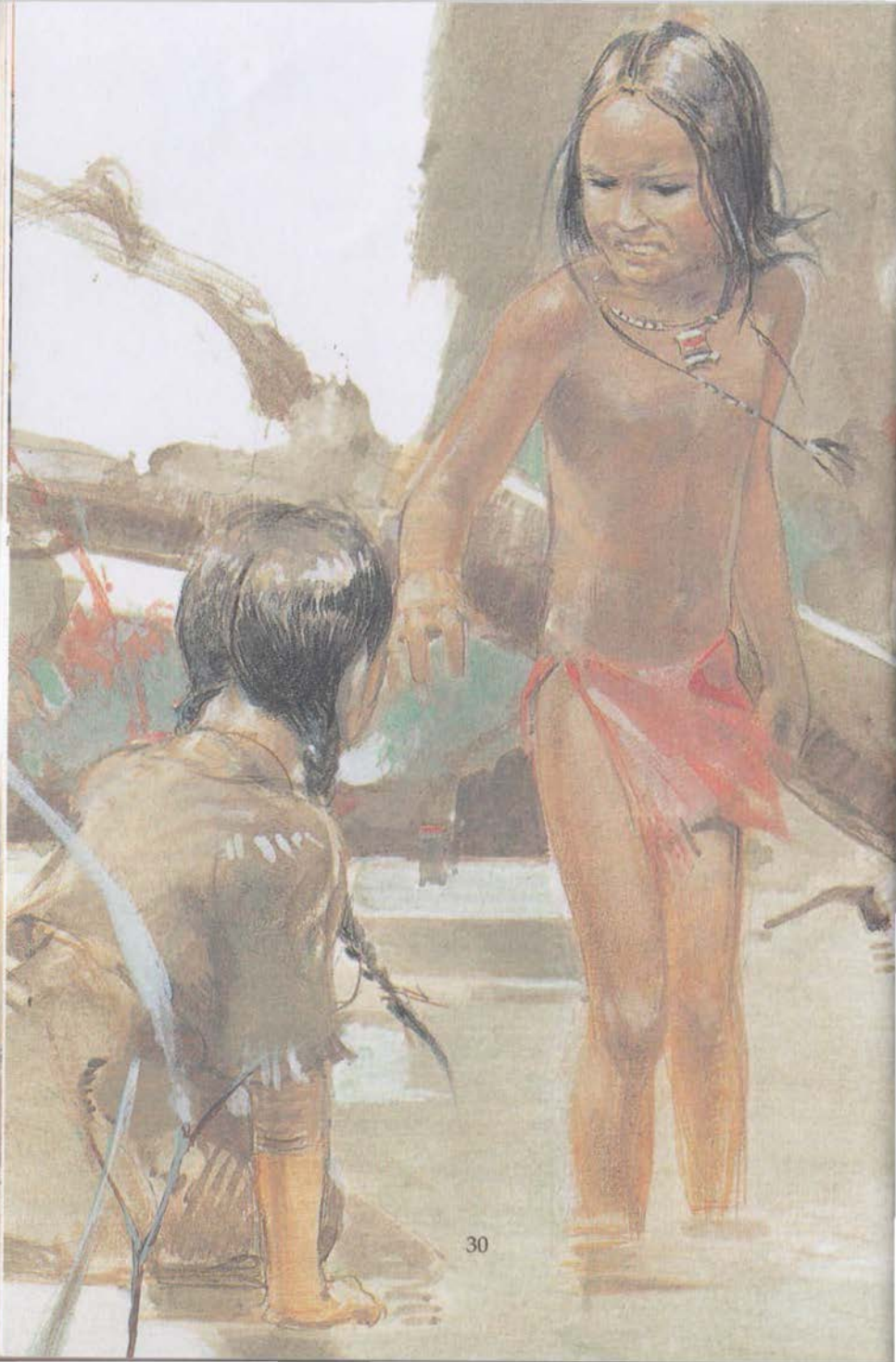
getiren danslarıyla düşmana karşı kazandıkları zaferi, cesur ve güçlü erkekler olmalarını kutluyorlardı. Davulun ritmi Topal Ükte'nin başını ve küçük gövdesini doldurdu. O hiçbir zaman dans edemeyecekti.

Birden, tiz bir çığlıkla, ateşin etrafındaki ışık çemberinden kendini kopardı. O garip adımlarıyla koşarak kendini köyün dışındaki gölgelerin içine attı.

Topallaya topallaya daha da uzaklara koştu. İçindeki acı patlayana kadar koştu. Sonra kendini nehrin çamurlu toprağına attı ve yüksek sesle hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı:

– Ben hiçbir zaman büyük bir savaşçı olmayacağım! Ben hiçbir zaman ateşin ışığında erkeklerle birlikte dans edemeyeceğim. Ben, kimsenin farkında bile olmadığı Topal Ükte'yim. Zayıf ve işe yaramaz Topal Ükte.

Rüya

Tam o sırada, Ükte bir kızın sesini duydu:

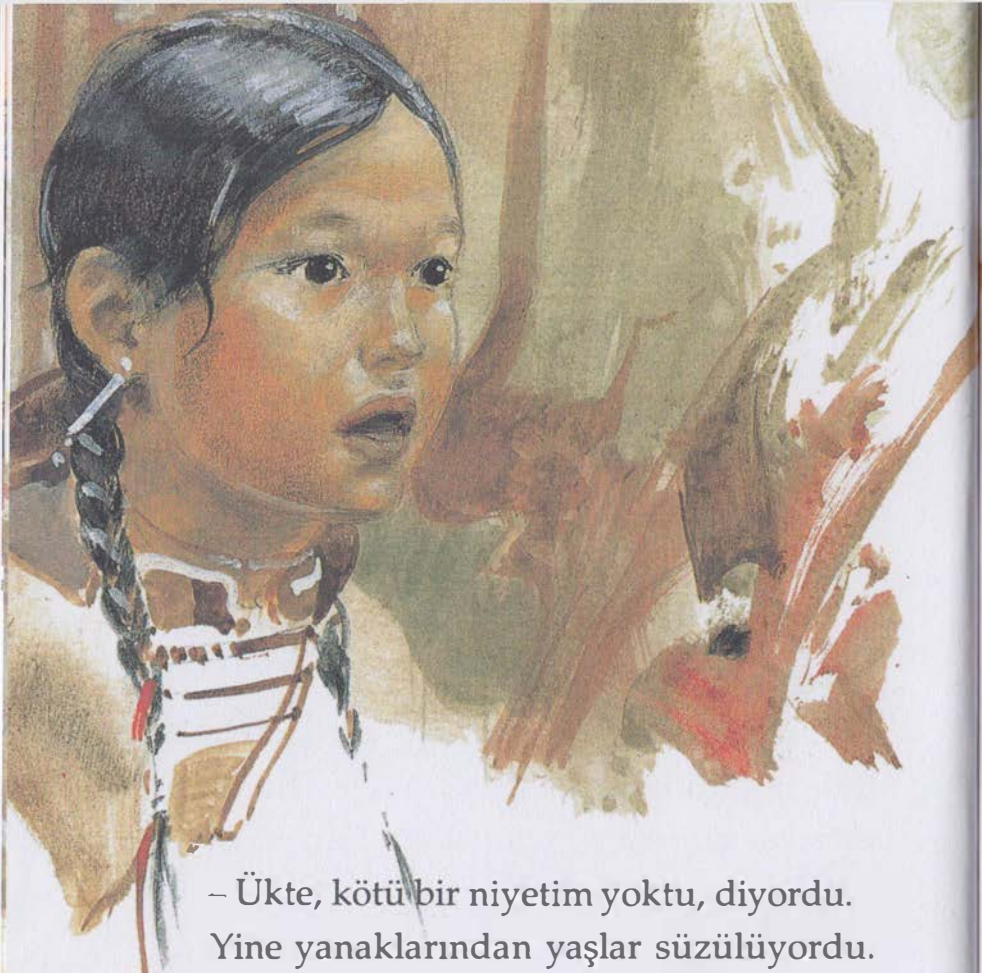
– Ükte! Ne yapıyorsun orada, herkes zafer dansı yaparken?

Bu, Kaplumbağa Kabuğu'ydu. Onu ağ-larken görmüştü! Ükte, sakat bacağına rağmen bir çırpıda ayağına fırladı. Kaplumbağa Kabuğu'nu hırsla çamurun içine itti. Bir yandan da haykırdı:

– Niye gözetliyorsun beni? Defol! Rahat bırak beni!

Ükte sırtını köye döndü. Ardına bile bakmadan rastgele karanlığın içine daldı. Kaplumbağa Kabuğu'nun arkasından bağırışlarını dinlemedi. Hâlbuki kız:

- Ükte, kötü bir niyetim yoktu, diyordu.
Yine yanaklarından yaşlar süzülüyordu.
Çok geçmeden zafer dansının davul seslerini
duymaz oldu. Sadece nehrin şırıltısı ve zaman
zaman, çok uzaklarda, bir çakalın uluması ve
bir gece kuşunun ışıkları vardı.

Ükte, çayırın kokusunu duydu. Ona doğru
yürüdü. Sanki çayır onu kollarına alıyormuş

gibi geliyordu. Yıldızlarla dolu büyük gökyüzünün altında her zamankinden çok daha uzağa yürüdü. Artık tek adım atacak hâli kalmayınca kadar yürüdü.

Sonra uzun otların ortasına kendini bıraktı ve üşümek için köpeklerin yaptığı gibi tostoparlak oldu. Bir süre sonra hiçbir şey duymaz oldu.

Rüya görüyordu. Rüyasında çok yüksek bir dağ gördü. Dağın tepesinde, bir adamın silueti görünüyordu. Ükte, bir geyiğin çevikliğiyle tepeye tırmanmaya başladı. Artık topallamıyordu. Sıçraya sıçraya ilerliyordu. Yüreği neşe doluydu.

Tepenin doruğuna yaklaştıkça adamın sırtının dönük olduğunu fark etti. Adamı babasına benzetti. Ona seslendi:

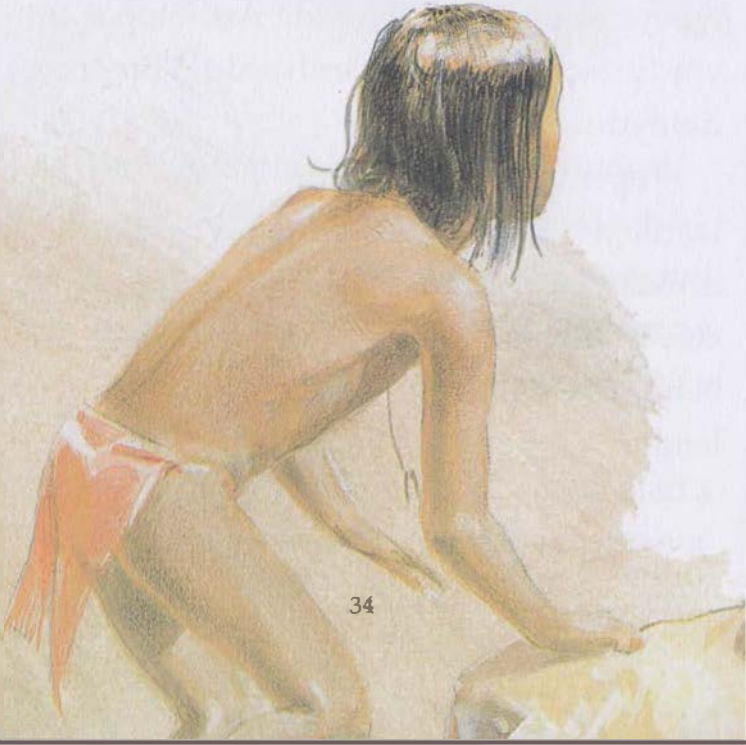
– Tabloka!

Adam döndü. Ama bu babası değildi. Yüzünde boya, elinde silah yoktu. Ükte adamın yüzüne baktı: Gözleri, bulutsuz bir gökyüzü gibi sakindi. Onu daha önce hiç görmemişti ama nedense onu tanıyormuş gibi geliyordu. Ükte adamın vücuduna baktı ve ayaklarından birinin farklı olduğunu gördü.

Bunun üzerine, elini sakın bakışlı adama uzattı.

Adam:

– Buradayım, dedi.

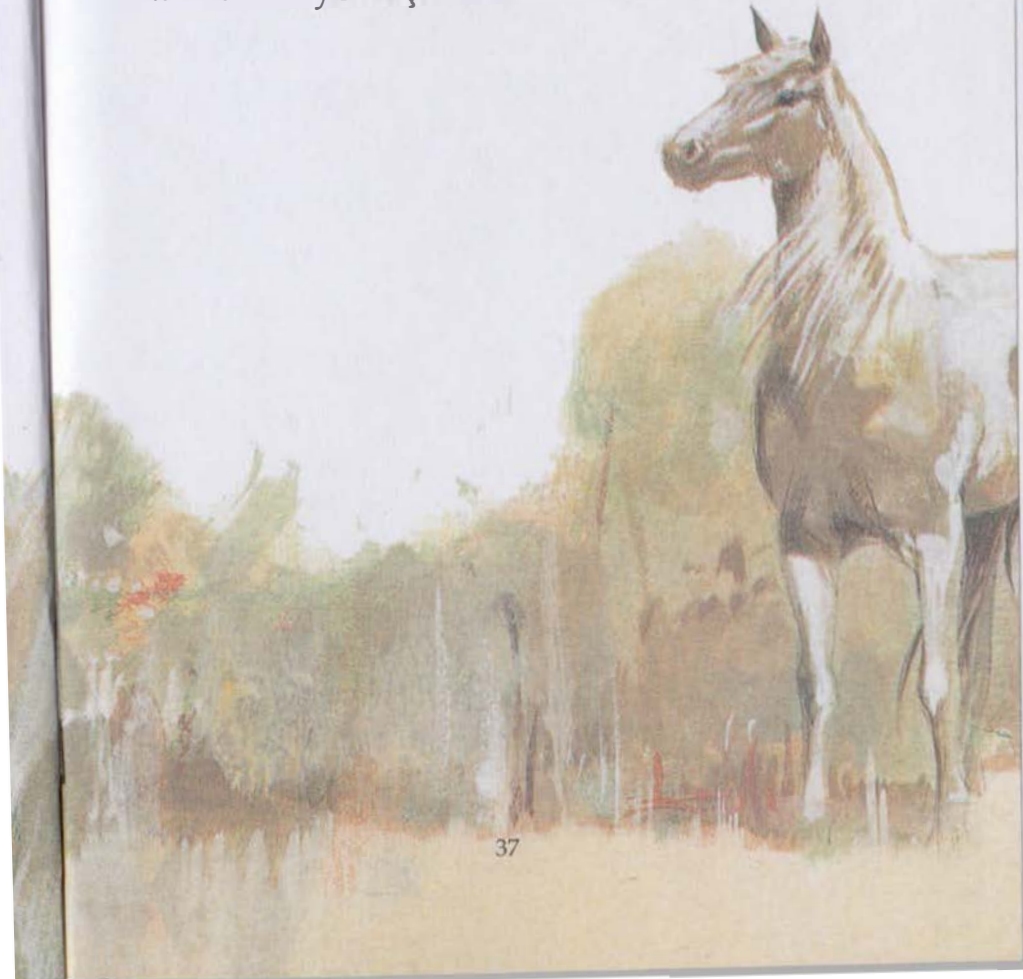

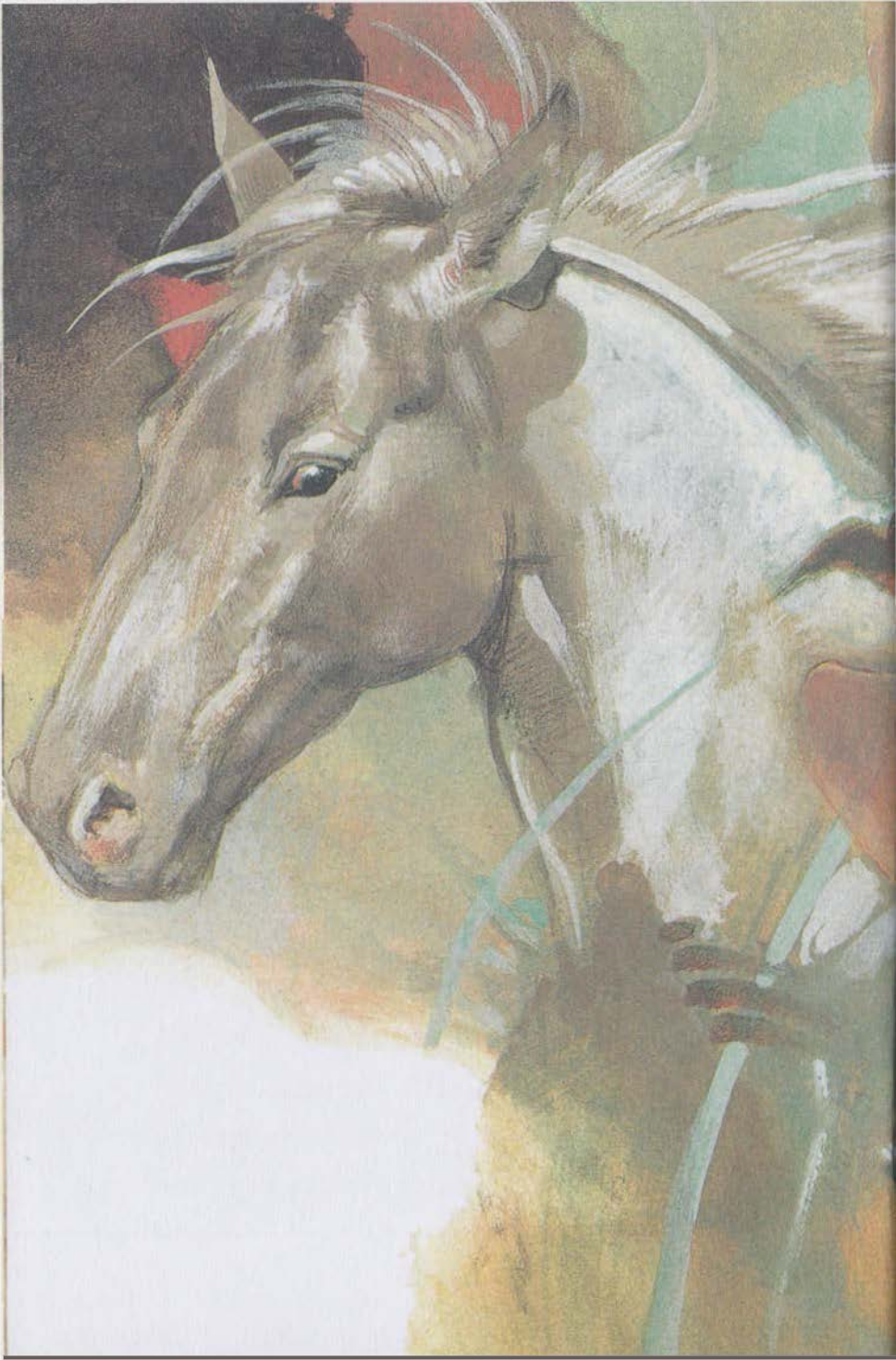
Ükte uyandığında yükselmeye başlayan güneş, çimenlerin arasından ona vuruyordu. Hemen yanında bir kuş, yerdeki kırıntılardan karnını doyuruyordu. Ükte bir süre kımıldamadan durdu. Uzun zamandan beri hayvanların varlığına alışmıştı. Onların yanında nasıl davranacağını biliyordu. Bir karıncayı rahatsız etmemek için yavaşça bir dirseğinin üzerinde doğruldu.

O zaman atı gördü: Gerçek bir vahşi atı bu. Eskilerin dediği gibi sunka-tankı yani "dört ayaklı kardeş". Kahverengi-beyaz lekeli bir hayvandı. Ükte yavaşça ayağı kalktı.

"Kuşlarla fareler korkmadan yanıma geldiğine göre neden sen de gelmeysin, sunka-tankı?" diye düşündü.

Köye Dönüş

At kişnedi ve geriye doğru birkaç adım attı. İri gözleri parlıyordu. Ürkmüştü.

Ükte kolunu uzatıp bir avuç ot kopardı. Ağzını ve burun deliklerini kullanarak atın solurken çıkardığı yumuşak sesleri taklit etti. Bunu ona kimse öğretmemişti ama nasıl yapacağını biliyordu. Sanki eskiden beri biliyormuş gibi geliyordu ona.

Sonra tekrar çimenlerin üzerine uzandı. Avucundaki otları ata uzattı. Bu şekilde yatarak ona bir kötülük etmeyeceğini göstermek istiyordu. Gözlerini kapamış, yattığı yerden

atın çıkardığı sesleri taklit ediyordu. Güneş gökyüzünde yükseliyordu ama Ükte sabırlıydı. Gözleri hâlâ kapalı, bekliyordu.

Yavaş yavaş bir gölge vücudunu örttü. Ükte gözlerini açmaya cesaret edemedi. İri ve yumuşak bir ağzın eline dokunduğunu, birtakım koca dişlerin otları kavradığını hissetti.

“Elimden yiyor.” dedi Ükte. “Vahşi at elimden yiyor!”

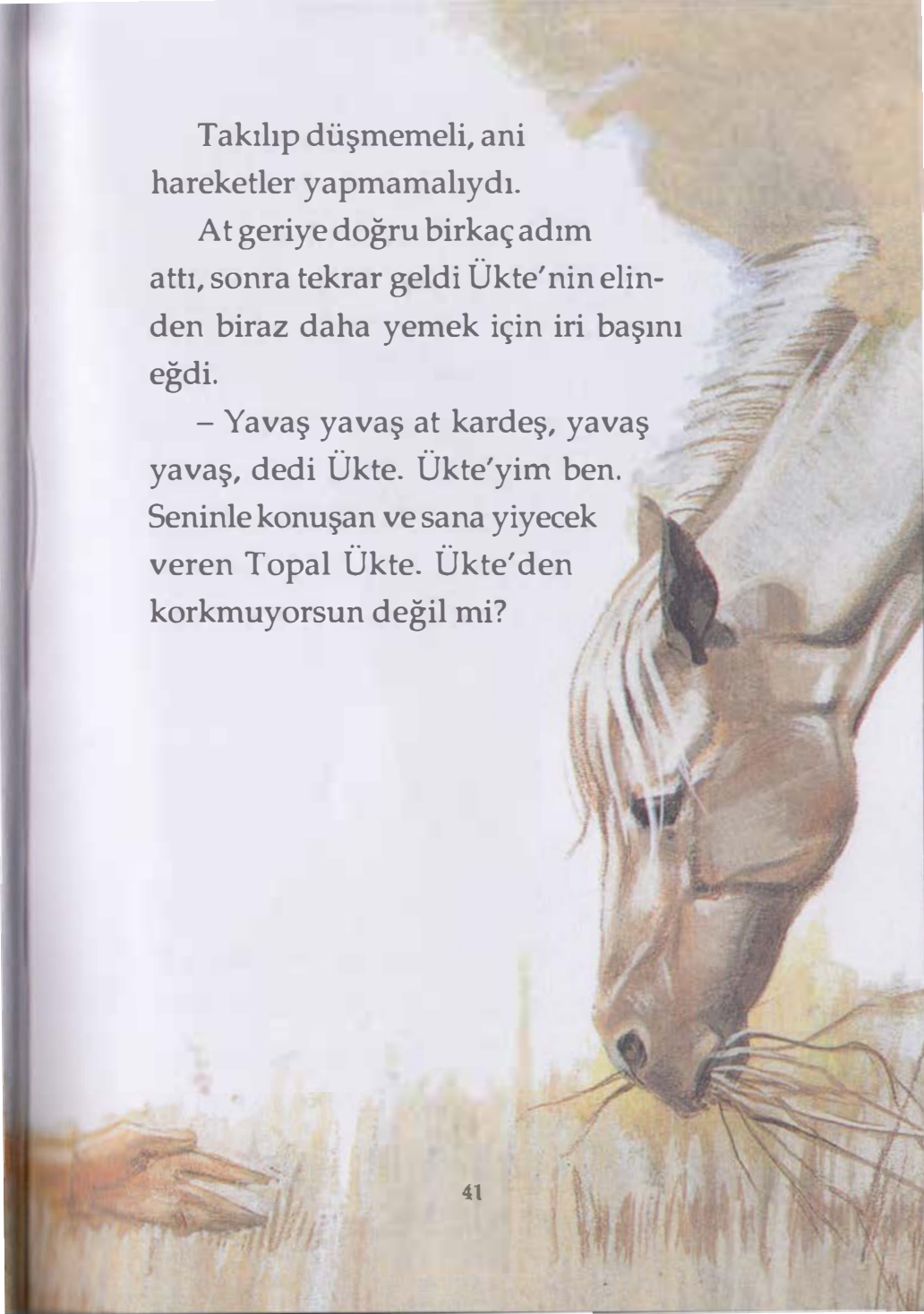
O zaman gözlerini açmaya cesaret etti. Başını birazcık oynattı. Atın, elinden almış olduğu otu sakın sakın çiğnediğini gördü. Çok güzel ve çok iri bir hayvandı. Ama Ükte korkmuyordu. Sakat ayağına dikkat ederek ayağa kalktı.

Takılıp düşmemeli, ani hareketler yapmamalıydı.

At geriye doğru birkaç adım attı, sonra tekrar geldi Ükte'nin elinden biraz daha yemek için iri başını eğdi.

– Yavaş yavaş at kardeş, yavaş yavaş, dedi Ükte. Ükte'yim ben. Seninle konuşan ve sana yiyecek veren Topal Ükte. Ükte'den korkmuyorsun değil mi?

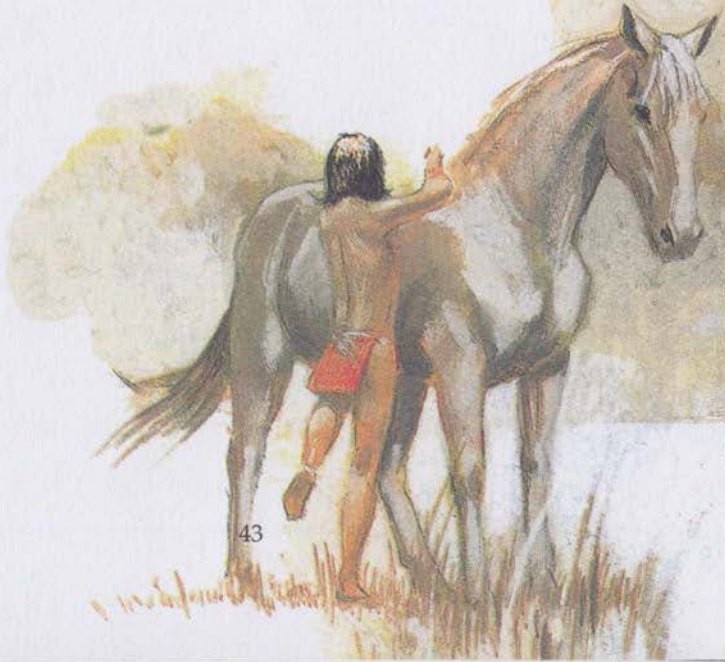

Elini hayvanın boynuna koydu ve içinde atan nabzı hissetti. Yaşamın vuruşlarıydı bunlar. Dünyanın bütün davullarından daha kuvvetli vuruşlar. Bütün davulların atası kalbimiz değil miydi zaten? Ve Ükte'nin kalbiyle atın kalbi birlikte atıyordu, tek bir kalp gibi.

O zaman, Ükte, bu iri boynu kollarının arasına alabileceğini ve hayvanın burun deliklerine fısıldayabileceğini anladı. Şöyle dedi ona,

– Ben Topal Ükte. Sen benim kardeşimsin, at. Beni sırtına al ve birlikte çayırlara gidelim.

Ükte, atın yelesini kavradı ve sanki bunu bütün hayatı boyunca yapmış gibi hayvanın sırtına çıktı. At titredi, birkaç hızlı adım attı. Yeniden titredi, durup dinledi. Çünkü Ükte, yumuşak ve sakin sesiyle yine bir şeyler söylüyordu.

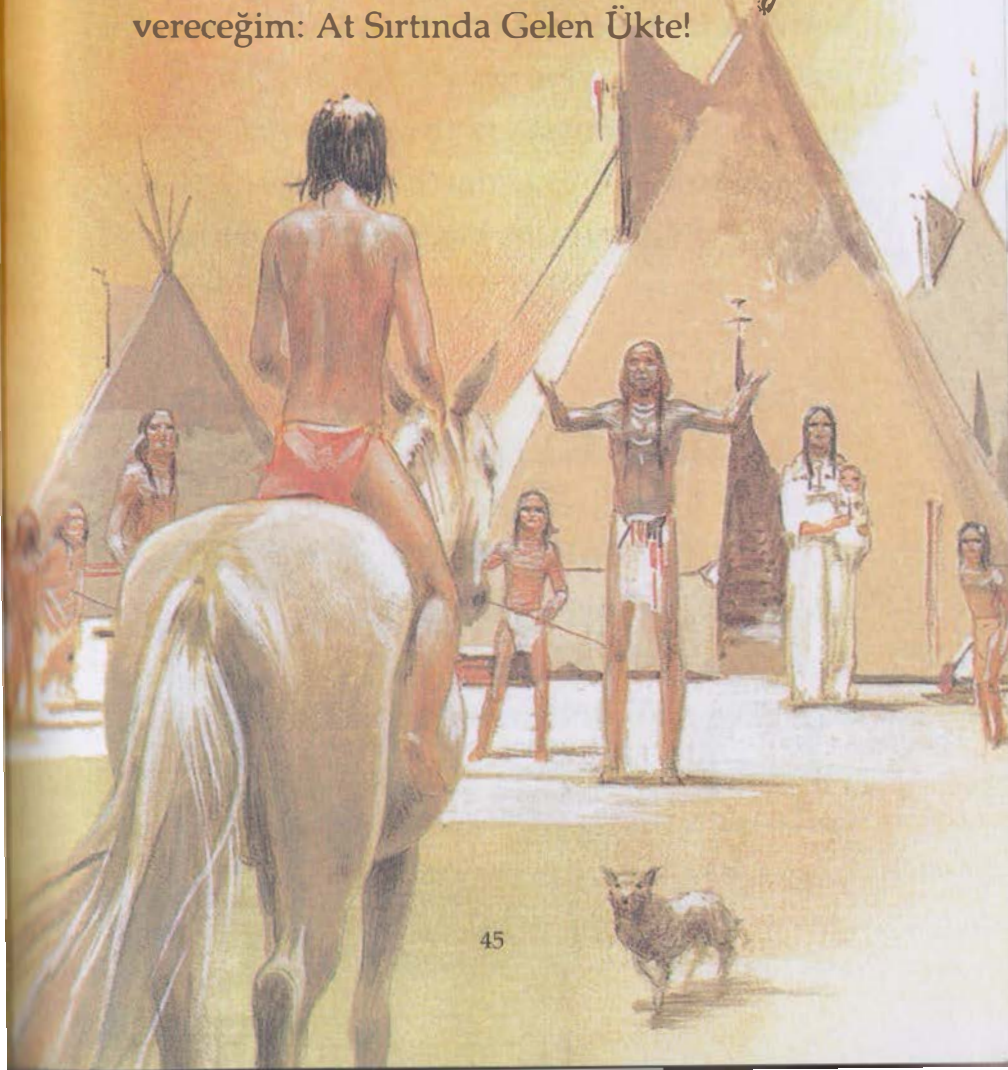
Artık mutsuz bir çocuğun acı konuşmaları değildi bunlar. Artık sesi, tıpkı bir şarkı gibi içinin derinliklerinden geliyordu. Gerçek Ükte'nin sesiydi bu. Vahşi bir atı ehlileştirme gücüne sahip olan Ükte'nin. Bir gün bütün kabilenin en büyük at terbiyecisi olacak olan Ükte'nin.

Birden rüyasında gördüğü adam tekrar gözünde canlandı. O sakin bakışlı, silahları ve boyaları olmayan adam, aslında kendisiydi.

Ükte köye atın sırtında döndü. Tipilerin oluşturduğu büyük çemberin kenarında Tabloka onu bekliyordu. Yalnız değildi.

– *Hiye heyii!*Oğlum, diye bağırdı. Bu akşam dans edeceğiz! Bu akşam sana yeni adını vereceğim: At Sırtında Gelen Ükte!

Leigh Sauerwein

1944 yılında Amerika Birleşik Devletlerinin Kuzey Karolina eyaletinde doğan Leigh Sauerwein, evli ve üç çocuk annesidir. Fransa'ya yerleşmiştir fakat gezip görme merakı hâlâ devam etmektedir. Gençlere yönelik birçok kitap yazmıştır. Ayrıca romanları ve çizgi romanları da bulunmaktadır. Kuzey Amerika Kızılderililerinin uygarlıkları her zaman tutkusu olmuştur.

Urs Landis

1931 yılında İsviçre'de dünyaya gelen Urs Landis, resim yapmayı çok sevdiği için Zürih Güzel Sanatlar Okuluna gitmiştir. Daha sonra Fransa'ya yerleşen çizer gazeteler, yayınevleri ve reklam şirketleri için çalışmalar yürütmüştür. Aynı zamanda Paris Grafik Sanatlar Yüksek Okulunda akademisyenlik yapmıştır.

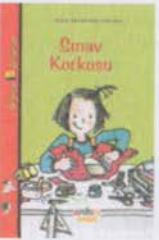
En İyi Arkadaşım

Gabriel, her gün saat altıda bisikletiyle Greguar'ın evinin önünden geçer. Greguar da onun yolunu gözler. Gözleri pırıl pırıl parlayan bu yaşlı amcağı çok sever. Adanacağı, kendine peynir eklemek almak için, günde bir kere evinden çıkmaktadır. Greguar, yaşlı amcağı dinlemekten çok keyif alır. Gabriel ona gençliğini anlatır. Ana Greguar asıl, Gabriel'in evindeki gemi maketlerini merak eder. Ne var ki annesi, yaşlı arkadaşının evine gitmesine izin vermez. Bu arkadaşlığın Greguar için ne kadar önemli olduğunu bir türlü anlamaz.

Pi'nin Hazinesi

Amsterdam, 1634. Pi ve ailesi son derece yoksul insanlardır. Pi, bir akşam, evine dönerken herkesin "deli adam" diye andığı birinin konağının önünden geçer. O sırada, kaçmakta olan bir hırsızla burun buruna gelir. Hırsız, çaldıklarını Pi'nin önünde düşürür. Pi, düşenleri alır ama bunların soğandan başka bir şey olmadığını görünce hayal kırıklığına uğrar. Bir insan ne diye soğan çalar ki? Ama Pi'nin bilmediği bir şey vardır: Bunlar hiç de alelade soğanlar değildirler.

Sınav Korkusu

Meri Lu'nun korkunç bir öğretmeni ve ondan da korkunç bir sorunu var: Doğuştan akut haylazlık! Meri Lu, her şeyde sınıfın sonuncusu. Sonunda babası onu tehdit eder: Eğer sene sonu sınavlarında sınıfını geçmesi için gerekli ortalamayı tutturamazsa tatile götürmeyecekler onu! Neyse ki Meri Lu, hayal gücü kııvvetli bir kız. Bu dertten de kurtulmayı başaracak... mı acaba?

Üç Gün Yetmez!

Marina'nın anne ve babası, her yaz sepetli motosikletle seyahate çıkıyorlar ve yanlarına kızlarını da alıyorlar. Ama bu sene, Temmuz onlarla gelmeyecek. Viktor, küçük bir oğlan çocuğu ve gözleri görmüyor. Marina, tanımadığı ve üstelik görmeyen bir çocukla tam üç günü birlikte geçirecek! Ya sızalırsam diye çok endişeleniyor. Acaba üç gün sonra fikrini değiştirmiş olacak mı?

Gizli Bahçe

Kanten, konsantre olmakta zorlandığı için arkadaşları Kloee ve Dilan'la beraber özel eğitim veren bir okula gidiyordu. Her perşembe, Sesil adındaki genç öğretmenleri, onlara resim çizmeyi öğretiyordu. Güzel bir günde, hep birlikte harika bir yer keşfettiler: Gizli bir bahçe. Kanten, Kloee ve Dilan, orda gördükleri gerçek hayvanları çizmekten ve orada olmaktan çok hoşlanırlar. Ne yazık ki kısa zamanda, bu üç çocuk kadar masum bu küçük cennet bahçesi yıkım tehdidiyle karşı karşıya kalır...

Çatıdaki Çocuk

1965 yılı. Portekizli küçük Albano öksüz kalır. Fransa'daki dayısıyla birlikte yaşamak için ülkesinden ayrılır. Aslında yaşlıları gibi okula gitmek istese de dayısıyla birlikte çatıdaki kırık kiremitleri onarır. Keyif aldığı tek şeyse çatıya oturup şehir seyrederken hayaller kurmaktır. İşte onun hayatını değiştirecek tesadüf de yine bir çatıda gerçekleşir.

Takıma Alınmayan Çocuk

Mişel, pek iyi bir futbolcu değil ama arkadaşlar arasında yapılan maçlarda oynamaktan zevk alıyor. Okullar açıldığında nihakkak bir futbol kulübüne yazılacak! Ama büyük turnuvanın kadrosu ilan edildiği zaman onu kötü bir sürpriz bekliyor: Onu takıma almıyorlar! Mişel buna o kadar öfkeleniyor ki bir daba futbolun lafını bile duymak istemiyor!

Komik Hediye

Beş gün sonra Babalar Günü ve Meri Lu hâlâ babasına bir hediye bulamadı. Okulda yaptığı bez maymun bir felaket. Akhna başka fikirler geliyor ama onları da yapması çok zor. Kumbarası tamtakır. Yine de Meri Lu babasına şahane bir hediye vermeye kararlı. Şaşırtıcı, orijinal bir hediye olmalı bu. Asla unutamayacağı bir şey. Tam Meri Lu bir hediyede karar kılmıştı ki...

Karşıdaki Ev

Filip, odasında tek başına, "Bronşit olunca ne yapılır?" diye kendi kendine sorarken babasının dürbünüyle sokağı izlemenin eğlenceli olabileceğini düşünür. Filip ve kardeşi Klod'a sokağın karşıdaki ev çok esrarlı gelir. Bu esrarı çözmek isterler. Karşıdaki evin esrarı üzerine biraz fızlasını bilmek isterler. Komşularının bir haydut saklandığını keşfederler. Öte yandan haydut, meraklıları hiç ni hiç sevmez.